

The Brutalist

Direcció: Brady Corbet **Guió:** Brady Corbet, Mona Fastvold **País:** EUA **Durada:** 214 min
Any: 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Adrien Brody, Felicity Jones, Guy Pearce, Joe Alwyn... **Música:** Jeff Danna, Mychael Danna **Fotografia:** John Toll **Distribuïdora:** Universal Pictures **Estrena a Espanya:** 24/01/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Fugint de l'Europa de la postguerra, el visionari arquitecte László Toth arriba als Estats Units per reconstruir la seva vida, la seva obra i el seu matrimoni amb la seva dona Erzsébet després de veure's obligats a separar-se durant la guerra a causa dels canvis de fronteres i règims. Sol i en un nou país totalment desconegut per a ell, en László s'estableix a Pennsilvània, on l'adinerat i prominent empresari industrial Harrison Lee Van Buren reconeix el seu talent per a l'arquitectura. Però amassar poder i forjar-se un llegat té el seu preu... (FilmAffinity)

CRÍTICA

01/09/2024 - VENÈCIA 2024: Brady Corbet es fa més gran i més fosc en la seva millor pel·lícula fins ara, una cinta fascinant, esgotadora i profundament trista

Aquesta periodista encara no sap definir què és realment *The Brutalist*, de **Brady Corbet**. Un drama d'època amb estrelles reconeixibles? Una pel·lícula sobre arquitectura i mobles de disseny? Una història d'amor? Tracta sobre el trauma, l'esperança, l'obsessió o la guerra? A qui li importa. El resultat és impressionant.

Projectada a la competició oficial de Venècia, la història té un començament optimista: László Tóth (**Adrien Brody**), un arquitecte jueu que viu a Budapest, ha aconseguit sobreviure a la guerra. No té intenció d'esperar a veure què passa després, així que decideix emigrar als Estats Units als anys quaranta. Està sol, però sembla que la seva dona, Erzsébet (**Felicity Jones**), també ha sobreviscut. Té l'esperança que algun dia es pugui reunir amb ell, però construir una nova vida no serà fàcil. Acusat pel seu cosí d'intentar seduir la seva xicota americana, i de costar-li el seu client més adinerat (**Guy Pearce**), la breu fantasia de *Jules y Jim* del László arriba ràpidament al seu final.

No obstant això, aviat en comença una altra, quan aquest mateix client torna a trucar a la porta. Resulta que la seva nova biblioteca, construïda pel László (el mateix projecte que va fer que l'acomiadessin), és un èxit; fins i tot rep elogis en revistes d'arquitectura. A més, les seves converses li resulten "intel·lectualment estimulants". Potser té un altre projecte encara més gran per al László. Dels que poden elevar la seva carrera o enfonsar-lo per sempre.

Corbet, que va escriure el guió juntament amb **Mona Fastvold**, demostra que realment no calen *flashbacks*. És possible comunicar molt a través dels actors, del que diuen els personatges i del que decideixen ignorar. Després d'unes quantes trobades amb l'alta societat, queda clar que ningú no entendre mai pel que han passat el László i l'Erzsébet. Després de la curiositat inicial, deixen de ser novetat. "No ens volen aquí", diu l'home que poc abans protagonitzava el brindis de la festa més elegant de la ciutat. I ara? Tothom està avorrit, i els agradaria començar a estalviar diners en els seus dissenys esbojarrats.

És clar que Brody pot fer drames d'època amb els ulls tancats. Va ser *El pianista* i ara és *L'Arquitecte*, demostrant un mestratge absolut amb el seu accent hongarès i les seves emocions contingudes. El seu László és un home amable, boig, obsessionat. Per fi està construint el seu propi Xanadú, que s'hauria de convertir en un oasi espiritual, però en lloc d'això fa pudor de mort. El László intentava fugir del que gairebé el va destruir a casa, però no ha funcionat, així que ho reconstrueix tot de nou i es fa una nova presó amb bell marbre de Carrara.

La infància de un líder, de Corbet, era un altre drama d'època estrany, però aquest és sens dubte més atractiu. A més, quan la guerra es converteix en un record distant, les coses es posen molt interessants. Qui és la víctima i qui l'opressor? Ja no és tan clar, així que tot es redueix als diners. Els diners poden comprar cossos i ànimes, i a vegades *The Brutalist* sembla una versió bruta de *Ciudadano Kane*. L'abast és similar, i també la bogeria, però la visió arquitectònica del László és gairebé una broma comparada amb els cossos defectuosos i addictes. La seva biblioteca perfecta i buida, banyada per una llum celestial i amb tot el desordre ben amagat, representa el seu somni de controlar per fi el món.

En realitat és impossible, però veure algú intentar-ho una vegada més és realment commovedor. És esgotador? Per descomptat, però potser és l'experiència més envoltant d'aquest any als cinemes climatitzats del Lido. L'autora d'aquestes línies mai diu aquest tipus de coses, però aquesta vegada té sentit que la pel·lícula sigui tan llarga. Excepte pel final maldestre i mal calculat.

En resum, Corbet ha anat a la grandesa i a l'obscuritat. Encara no és clar què és realment *The Brutalist*, però sens dubte és única en el seu gènere.

Marta Bataga - cineuropa.org